

CARTA DOMINICAL

4 D'ABRIL DE 2021

RESSÒ DE LA PARAULA

Morir com a ressuscitats

Per a molts la sortida pràctica de la crisi representaria un signe de la Resurrecció que celebrem per Pasqua. Com la primavera significa la resurrecció de la natura; com en algunes religions naturals el sol o la llum acaba vencent la nit i les tenebres en una lluita cíclica i constant; o com algun partit aprofita el Diumenge de Pasqua per a celebrar “el seu dia”, el dia en què es reafirma el seu projecte polític vencedor...

El sentit cristià de la Pasqua dona la benvinguda a tots els projectes humans que “humanitzen” l'existència. Tots aquests projectes veuen que alguna cosa ha de morir per a donar pas a alguna cosa que ressuscitarà. Els qui els defensen i realitzen són els qui determinen què és una cosa i l'altra, segons la pròpia ideologia. És la força que té la humanitat per a superar una crisi, crear una utopia, lluitar, renéixer, en l'àmbit personal és la capacitat de l'anomenada “resiliència”. Encara que sempre quedarà per respondre la gran pregunta: cap a on canviar?; quin projecte, quina situació, em farà més plenament humà?...

El sentit cristià de la Pasqua també desperta el somni que el món canviï en tots sentits. Però és molt més radical, total i autèntic. Entre altres raons perquè neix de la profunditat i serietat de la mort i es recolza en un fet concret. El seu punt de partida és el més contradictori, la mort absolutament injusta del just, la mort del qui més havia estimat, del qui creiem paradigma de la humanitat. Per això el cristià respon segur a aquesta pregunta: Què, qui, ressuscita realment?

Nikolas Velimirovik, en la seva biografia de Sant Sava, narra que el sant, sentint propera la mort, es va acomiadar del seu fill Simeó,

segons un vell costum de l'Església d'Orient: quan una persona està a punt de morir, la seva família, els seus amics i veïns venen a veure'l per a viure un mutu perdó. Ells li diuen: “Perdona'm, benvolgut...”. El moribund respon: “Jo et perdono. Que Déu et perdoni també, i tu, perdona'm a mi”. “Beneeix-me i siguis tu beneït per Déu”. “Que Déu et beneixi i jo també et beneixo”. “Prega per mi”. “Tu també resa per mi...”.

Això és una veritable celebració de la Pasqua: Sant Sava afronta la mort com ja ressuscitat. En el moment més fosc de la mort imminent, reviu allò autènticament humà: l'amor, que perdona i beneeix. Una resurrecció que no seria possible si Jesucrist no hagués ressuscitat. Qui ressuscita és Ell, i amb Ell ressuscita l'amor.

Llavors l'amor és possible avui, encara que les vicissituds de la vida, com ara la perspectiva del fracàs, de la mort, la solitud, el desamor, l'ofensa o la injustícia facin molt difícil continuar estimant.

I si aquest amor continua viu, en brollen el perdó i la benedicció, la reconciliació i la vida, la fraternitat i la fecunditat, dues dimensions essencials de l'amor cristià. Ja no resultarà estrany que el primer do que el Ressuscitat lliurà als seus deixebles sigui la capacitat de perdonar (cf. *Jn 20,22-23*). Hi va amb la gran salutació de la pau i amb l'alenada creadora de vida. I allí comença el món nou, la humanitat ressuscitada.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat